

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **R. S.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Legionářská 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 21. 1. 2014, č. j. 76 A 28/2012 - 23,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 21. 1. 2014, č. j. 76 A 28/2012 - 23, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4. 7. 2012, č. j. KUOK 60476/2012, sp. zn. KÚOK/54776/ODSH-SD/7228, **se zrušuje.**
- III. Rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 10. 5. 2012, č. j. DOP 689/2011, sp. zn. 81043/2011 DOP/MÁKO, **se zrušuje.**
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 17.222 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 4. 7. 2012, č. j. KUOK 60476/2012, (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „městský úřad“) ze dne 10. 5. 2012, č. j. DOP 689/2011, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím městského úřadu byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb.,

o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 19. 7. 2011 v 7:32 hodin v obci Loučná nad Desnou, na silnici I/44 ve směru od obce Šumperk na obec Jeseník, řídil motorové vozidlo Mercedes Benz registrační značky X, přičemž mu hlídkou Policie ČR byla naměřena rychlost jízdy 104 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení). Za spáchání tohoto přestupku městský úřad žalobci uložil ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona o přestupcích a § 22 odst. 7 téhož zákona pokutu ve výši 7.500 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce správní žalobou; rozsudkem ze dne 21. 1. 2014, č. j. 76 A 28/2012 - 23, Krajský soud v Ostravě - pobočka Olomouci žalobu zamítl.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud na podkladě správního spisu konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno (a současně nabylo právní moci) dne 19. 7. 2012, tedy ve lhůtě stanovené v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť ke spáchání přestupku došlo dne 19. 7. 2011. Dle jeho názoru bylo doručení provedeno v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu a § 40 odst. 1 písm. a) téhož zákona; na podporu svých závěrů odkázal na konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu. Dále krajský soud konstatoval, že skutková podstata přestupku existuje i podle nyní platné a účinné právní úpravy [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona], a to včetně totožných sankcí. Na tomto základě uzavřel, že k prekluzi odpovědnosti za spáchání přestupku v předcházejícím správním řízení nedošlo. Namítal-li žalobce nepřezkoumatelnost a zmatečnost rozhodnutí žalovaného, ani této námitce krajský soud nepřisvědčil a s odkazem na judikaturou ustálené pojetí nepřezkoumatelnosti konstatoval, že se žalovaný se všemi odvolacími námitkami obsaženými v nedoplněném odvolání (a zopakovanými později v žalobě) vypořádal. S ohledem na kontext celé věci proto krajský soud nenahlížel na postup žalovaného jako na šikanu a uzavřel, že žalobce nemůže žalovanému vytýkat, že rozhodl dříve, než k němu dorazilo (opožděně) doplněné odvolání, neboť za tento stav je odpovědný výlučně žalobce. Krajský soud se kromě toho ztotožnil se žalovaným a městským úřadem také v náhledu na závažnost důvodů, pro které se žalobce omluvil z ústního jednání nařízeného na 2. 5. 2012. Uvedl, že účast na sportovním utkání, jakkoli může mít pro žalobce mimořádný význam, *důležitým důvodem* ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích není, a správní orgány tedy tento neurčitý pojem vyložily správně; městský úřad proto nepochybil, pokud tuto omluvu neakceptoval a provedl ústní jednání bez účasti žalobce. Závěrem krajský soud konstatoval, že rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 21. 11. 2012, č. j. 967/2012-160-SPR/3, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2012, č. j. KUOK/74148/2012, o zneplatnění doručení napadeného touto žalobou.

Proti tomuto rozsudku nyní brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, a to z důvodů vyplývajících z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především nesouhlasí s názorem, že byly splněny podmínky pro to, aby městský úřad projednal dne 2. 5. 2012 věc v jeho nepřítomnosti. Opakuje, že omluva z ústního jednání se zakládala na tom, že již v době, kdy mu bylo doručeno předvolání, měl zakoupenou vstupenku a jízdenku na utkání finále Poháru České pošty mezi AC Sparta Praha a SK Sigma Olomouc a že povaha tohoto utkání byla zcela ojedinělá (SK Sigma Olomouc hrála toto finále podruhé za celou třicetiletou ligoovou historii). Jednalo přitom o jeho první omluvu z jednání, neboť řízení o přestupku bylo řádně zahájeno teprve oznámením ze dne 11. 4. 2012, jehož součástí bylo také předvolání k ústnímu jednání. Byť se při poměřování zájmů může zájem na provádění řádné veřejné správy jevit jako prvořadý, je třeba jej posuzovat při vědomí

majetkové i nemajetkové újmy, která stěžovateli hrozila, i s ohledem na fakt, že veřejná správa je primárně službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu). Stěžovatel dále upozorňuje, že o neakceptování omluvy z jednání byl uvědomen teprve v den, na který bylo nařízeno (tj. 2. 5. 2012), a to i přesto, že městský úřad omluvu obdržel již 27. 4. 2012. Z uvedeného důvodu nemohl stěžovatel na postup městského úřadu relevantním způsobem reagovat a zařídit se podle něj; v dobré víře, že omluva akceptována byla, se k ústnímu jednání nedostavil, protože nic nenásvědčovalo tomu, že by mělo být jednáno v jeho nepřítomnosti. Přestože jde o skutečnost zcela zjevnou ze správního spisu, ani odvolací orgán ani krajský soud se jí nezabývaly. Žalovaný celkově odvolací námitky stěžovatele k tomuto procesnímu postupu městského úřadu odbyl konstatováním, že prvoinstanční orgán nepochybil, pokud stěžovatelem deklarovaný důvod omluvy z ústního jednání neuznal za důležitý, aniž by však blíže osvětlil podstatu svých úvah. O to více nelogicky a absurdně působí konstatování, že žalovaný přezkoumal, zda stěžovatel dostal možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí během ústního jednání, a to nejen proto, že se stěžovatel tohoto jednání neúčastnil, ale také proto, že takové námitky v odvolání vůbec neuplatnil. Jakkoli právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí stěžovatel podkládá za důležité, podstatou odvolání bylo posouzení důvodů, jež mu bránily zúčastnit se ústního jednání. Rozhodnutí žalovaného tedy stěžovatel považuje za zmatečné. Vady řízení před městským úřadem, promítající se do jím vydaného rozhodnutí, neodstranil ani žalovaný, ani posléze krajský soud; ten pouze zrekapituloval stav předchozího řízení a v otázce (ne)důvodnosti omluvy se bez dalšího ztotožnil se žalovaným.

Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nevysvětlil, proč akceptoval názor žalovaného, že k doplnění odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí došlo opožděně. Stěžovatel uvádí, že výzvu k doplnění odvolání obdržel dne 25. 6. 2012, a proto konec v ní stanovené pětidenní lhůty připadl na sobotu 30. 6. 2012. Z tohoto důvodu předal doplněné odvolání následující pracovní den (tj. v pondělí 2. 7. 2012) k poštovní přepravě, přičemž zásilka byla adresována městskému úřadu, který výzvu vydal a k jehož rukám mělo odvolání být doplněno. Přesto žalovaný o odvolání rozhodl již dne 4. 7. 2012, aniž by vyčkal přiměřenou dobu od konce lhůty stanovené městským úřadem. V důsledku takto ukvapeného rozhodování tedy žalovaný nemohl zohlednit všechny odvolací námitky stěžovatele a nerespektoval tak jeho procesní práva.

Stěžovatel konečně stejně jako v žalobě namítá, že mu odvolací rozhodnutí žalovaného nebylo doručeno před uplynutím lhůty uvedené v ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, v důsledku čehož marně uplynula prekluzivní lhůta stanovená pro projednání přestupku. Z důvodu dočasné a doložené nepřítomnosti na doručovací adrese si totiž nemohl zásilku vyzvednout a ve smyslu § 41 správního řádu proto požádal o zneplatnění doručení. Této žádosti sice žalovaný svým usnesením ze dne 27. 8. 2012, č. j. KUOK 74148/2012, sp. zn. KÚOK/54776/2012/ODSH-SD/7228, nevyhověl a Ministerstvo dopravy svým rozhodnutím ze dne 21. 11. 2012, č. j. 967/2012-160-SPR/3, odvolání proti naposledy zmíněnému rozhodnutí žalovaného zamítlo, nicméně rozhodnutí o tomto odvolání opět stěžovateli nebylo řádně doručeno, což v kasační stížnosti podrobně zdůvodňuje.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

V kasační stížnosti se stěžovatel především dovolává nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], který, dle jeho názoru, fakticky pouze převzal argumentaci žalovaného, aniž by věcně vypořádal jednotlivé žalobní námítky. Z povahy věci se Nejvyšší správní soud touto argumentací zabýval na prvním místě, neboť zpravidla teprve poté, dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřuje především v tom, že ač bylo v narativní části rozsudku poukazováno na to, že městský úřad zaslal stěžovateli sdělení, že jeho omluvu z ústního jednání neakceptuje, teprve po datu, kdy se toto ústního jednání mělo konat (viz sdělení městského úřadu ze dne 2. 5. 2012, č. j. DOP 689/2011, sp. zn. 81043/2011 DOP/MÁKO), krajský soud tento „*excesivní postup*“ prvoinstančního orgánu při rozhodování nikterak nezohlednil.

Nejvyššímu správnímu soudu nicméně neušlo, že tato námitka nebyla uplatněna v žalobě. Z obsahu žaloby je totiž patrné, že stěžovatel napadal pouze právní posouzení důvodů omluvy z ústního jednání správními orgány, avšak stran okamžiku, kdy byl městským úřadem vyrozuměn o nedůvodnosti omluvy, nenamítal ničeho. Uvedená námitka je proto nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, ač tak nepochybně učinit mohl.

Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku má být fakt, že krajský soud pouze zrekapituloval průběh přestupkového řízení, načež vyslovil, že se ztotožňuje s názorem obou správních orgánů o nedůvodnosti omluvy, aniž by však rozvedl úvahy, které ho k takovému závěru vedly. Stejnou vadou trpí dle názoru stěžovatele i rozhodnutí žalovaného, což mělo vést krajský soud k zrušení tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Problematikou nepřezkoumatelnosti (nejen) soudních rozhodnutí se zdejší soud zabýval v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). V nich vyložil, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vůbec soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Do této kategorie spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (rozsudek ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Afs 94/2007 - 107). Co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

S ohledem na takto vymezený pojem nepřezkoumatelnosti dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že touto vadou netrpí ani na rozsudek krajského soudu, ani rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného je sice stručné a stran posouzení důvodnosti omluvy stěžovatele z ústního jednání v zásadě pouze aprobuje závěr městského úřadu, že účast na sportovním utkání není *důležitým důvodem* podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích, avšak tato stručnost má nepochybně svou příčinu v tom, že žalovaný o odvolání rozhodoval na podkladě pouhého

neodůvodněného odvolání stěžovatele, a tudíž nevěděl (nemohl vědět), na které konkrétní pasáže rozhodnutí městského úřadu nahlíží stěžovatel jako na nesprávné či nezákonné. Co se týče odůvodnění rozsudku krajského soudu, z něj Nejvyšší správní soud považuje za rozhodující pasáž, v níž krajský soud vyjádřil názor, že posouzení, zda stěžovateli v účasti na ústním jednání bránil „*důležitý důvod*“, je interpretací neurčitěho právního pojmu, přičemž i on se (ze stejných důvodů jako správní orgány) přiklání k názoru, že stěžovatelem uváděné důvody pod tento pojem podřadit nelze. Jak již ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, „*[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se soublasnou poznámkou osvojil.*“ Za poněkud nepřiléhavý lze označit pouze dílčí závěr krajského soudu, že „*správní orgány obou stupňů vyloužily neurčitý pojem ‚důležitý důvod‘ správně*“, jak bylo totiž uvedeno výše, žalovaný se ve svém rozhodnutí do interpretace pojmu „*důležitý důvod*“ vůbec nepouštěl a pouze potvrdil výklad, který zaujal městský úřad. Tento argumentační deficit však podle mínění zdejšího soudu nedosahuje takové intenzity, aby bylo možno hovořit o nepřezkoumatelnosti odůvodnění soudního rozhodnutí.

Pokud jde o stěžovatelem namítané nesprávné právní posouzení věci krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda ob stojí názor krajského soudu, že stěžovatel doplnil své odvolání opožděně a žalovaný tak nepochybil, rozhodl-li jen na základě blanketního odvolání. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že městský úřad dne 2. 5. 2012 projednal přestupek v nepřítomnosti stěžovatele (neboť neakceptoval jeho omluvu z jednání) a dne 10. 5. 2012 ve věci rozhodl. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel včasným, nicméně pouze blanketním odvoláním, v němž přislíbil, že důvody, pro které rozhodnutí městského úřadu napadá, doplní obratem; odvolání bylo předáno poštovní přepravě dne 11. 6. 2012. Usnesením ze dne 14. 6. 2012, č. j. DOP 689/2011, vyzval městský úřad stěžovatele k doplnění tohoto odvolání ve lhůtě pěti pracovních dnů. Při doručování zásilky stěžovatel nebyl zastižen, a proto byla zásilka dne 15. 6. 2012 uložena u držitele poštovní licence. Usnesení si pak stěžovatel osobně vyzvedl v pondělí dne 25. 6. 2012 (tj. 10. den lhůty předpokládané v ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu) a v pondělí dne 2. 7. 2012 podal k poštovní přepravě doplněné odvolání, které bylo městskému úřadu doručeno dne 4. 7. 2012. Toto podání pak městský úřad postoupil žalovanému dne 9. 7. 2012. Žalovaný však již dne 4. 7. 2012 o (blanketním) odvolání rozhodl (rozhodnutí č. j. KUOK 60476/2012); toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručováno dne 9. 7. 2012, kdy nebyl na doručovací adrese zastižen. Poté, co marně uplynula desetidenní úložní lhůta uvedená v § 24 odst. 1 správního řádu (dne 19. 7. 2012), byla zásilka s rozhodnutím vložena do schránky stěžovatele.

Z výše popsaného skutkového stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za nesporné, že žalovaný při vydání svého rozhodnutí nepřihlédl k doplněnému odvolání stěžovatele, ač bylo doplněno řádně a včas, neboť nevyčkal, až mu toto rozhodnutí bude ze strany městského úřadu předáno. Lhůta pěti pracovních dnů, která počala běžet dne 25. 6. 2012 (kdy stěžovatel usnesení o stanovení lhůty k doplnění odvolání převzal u držitele poštovní licence) a do níž se v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu nepočítá den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, uplynula v pondělí 2. 7. 2012 [viz § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého, případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin]. Téhož dne podal stěžovatel k poštovní přepravě doplněné odvolání, čímž byla tato (svou povahou procesní) lhůta zachována [viz § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu]. Doplněné odvolání bylo městskému úřadu doručeno dne 4. 7. 2012 a městský úřad je postoupil žalovanému dne 9. 7. 2012. Zásilku

s doplněným odvoláním proto žalovaný obdržel až 10. 7. 2012, tedy 6 dnů poté, co o (neodůvodněném) odvolání již rozhodl.

Bez ohledu na to, zda byl poněkud spěšný postup žalovaného motivován hrozící prekluzí práva přestupek projednat a postihnout, jak se stěžovatel domnívá, či okolnostmi jinými, pro posouzení správnosti procesního postupu žalovaného je podstatné, že pokud by žalovaný přiměřenou dobu na případné doplnění odvolání vyčkal, podání stěžovatele by od městského úřadu obdržel a mohl by se tak zabývat námitkami v něm uplatněnými. Postup správních orgánů, kdy městský úřad nepředložil doplněné odvolání bezodkladně a žalovaný rozhodování o odvolání přinejmenším uspěchal, měl za následek, že obsah včas doplněného odvolání nebyl zohledněn. Takový postup je hrubým porušením procesních práv stěžovatele, neboť mu bylo odepřena možnost reálně předestřít odvolacímu orgánu argumenty, na jejichž základě se domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí. Správní řád z roku 2004 oproti předchozí úpravě správního řízení zvýšil odpovědnost účastníků za rozsah odvolacího přezkumu, neboť svěřil do jejich dispozice určit, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2); tento princip odvolacího řízení byl postupem žalovaného zcela popřen, a to k tíži účastníka (stěžovatele). Žalovaný, veden příkazem přezkoumat soulad odvoláním napadeného rozhodnutí se zákonem i nad rámec odvolacích námitek (§ 89 odst. 2 správního řádu) a v plném rozsahu (§ 82 odst. 2 téhož zákona), sice konstatoval, že důvod omluvy správně nebyl městským úřadem uznán, nicméně svůj závěr blíže nerozvedl (jde o logický důsledek jeho nepovědomosti o podstatě námitek stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí a proti řízení, které jeho vydání předcházelo). Tento postup však konstatované hrubé porušení procesních práv stěžovatele nemohl zhojit, přičemž jde o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost následně vydaného rozhodnutí.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, krajským soudem zvolená formulace, že žalovanému nelze spravedlivě vytýkat, pokud o odvolání rozhodl „*brzy a dříve, než k němu dorazilo (opožděné) doplnění odvolání*“, nasvědčuje závěru, že krajský soud o opožděnosti doplnění odvolání neměl pochybnosti. Tento názor je však v kontextu výše uvedených zjištění nadále neudržitelný a lze se tedy ztotožnit s tvrzením stěžovatele o existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Již sama tato skutečnost je dostatečným důvodem nejen pro zrušení napadeného rozsudku, ale i rozhodnutí žalovaného, neboť předmětný procesní deficit zatížil odvolací správní řízení jako celek.

Projednávaná věc je specifická tím, že odvolací rozhodnutí bylo vydáno a doručováno na samé hranici zákonem stanovené prekluzivní lhůty, v níž musí být o přestupku rozhodnuto.

Ustanovení § 20 odst. 1, věta před středníkem zákona o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc, stanovilo, *že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok*. Ustálená judikatura uvedené ustanovení vykládá tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89). Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tj. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Pod pojem „*projednat*“ je třeba zahrnout i konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 – 61, publikovaný pod č. 954/2006 Sb. NSS).

Na základě výše popsaného chronologického průběhu přestupkového řízení je zřejmé, že k jednání, posuzovanému jako přestupek, došlo dne 19. 7. 2011, přičemž rozhodnutí žalovaného mělo nabýt právní moci dne 19. 7. 2012, tedy posledního dne roční lhůty uvedené v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Stěžovatel sice zpochybňuje účinnost tohoto doručení (s důsledky nastoupení prekluze), posouzení důvodnosti této argumentace však není nezbytné. I kdyby totiž obstál názor žalovaného i krajského soudu, že věc byla pravomocně skončena dne 19. 7. 2012 (a nedošlo tedy k prekluzi postihu stěžovatele), je zcela evidentní, že po zrušení rozhodnutí žalovaného by již nebylo možné ve věcném projednávání přestupku pokračovat a žalovaný by neměl jinou možnost, než pro zánik odpovědnosti stěžovatele rozhodnutí městského úřadu zrušit a řízení zastavit dle § 90 odst. 4 správního řádu, s ohledem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Zde je třeba upozornit, že nová úprava délky a běhu prekluzivní lhůty k projednání přestupku, zavedená zákonem č. 204/2015 Sb., o změně zákona o přestupcích a některých dalších zákonů, by se podle čl. II. 1. přechodných ustanovení neuplatnila.

Ze stejného důvodu (existující či bezprostředně nastupující prekluze) by bylo nadbytečné věcně vypořádávat i poslední kasační námitku, týkající se (ne)důvodnosti omluvy stěžovatele z ústního jednání konaného dne 2. 5. 2012. I v tomto případě by ani případná důvodnost argumentace stěžovatele nemohla nic změnit na shora uvedeném procesním výsledku, kterým je nejen zrušení rozsudku krajského soudu, ale i nemožnost správních orgánů obou stupňů pokračovat v daném přestupkovém řízení.

Podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s. platí, že *dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odstavce 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně. Podle § 78 odst. 3 s. ř. s., který se má přiměřeně užít, pak platí, že zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.*

Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek krajského soudu z výše vyložených důvodů z hlediska zákona neobstojí, Nejvyšší správní soud ho podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Jelikož rozhodnutí žalovaného mělo být krajským soudem zrušeno, Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a dle § 78 odst. 3 s. ř. s. také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Důvodem tohoto procesního postupu je konstatované uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku, které vylučuje jakékoli pokračování v daném přestupkovém řízení [městský úřad pouze postupem dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích řízení zastaví].

Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů rozhodoval ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží.

Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – stěžovatele, jeho náklady jsou tvořeny částkou 8.000 Kč za zaplacené soudní poplatky (3.000 Kč za žalobu, 5.000 Kč za kasační stížnost) a částkou 4.200 Kč za dva úkony právní služby jeho zástupkyně podle § 11 odst. 1 písm. a) a d)

vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012, kdy za jeden úkon příslušela částka 2.100 Kč, a za jeden úkon právní služby (kasační stížnost) učiněný po 1. 1. 2013, kdy za tento úkon přísluší částka 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu]; součástí těchto nákladů je též náhrada hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč k jednomu úkonu. Celkem tak náklady právního zastoupení činí 8.200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, byla přiznaná odměna navýšena o částku odpovídající této dani a představuje tak celkem 9.222 Kč. Po připočtení nákladů za soudní poplatky tedy celkové přiznané náklady tohoto řízení činí 17.222 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu